door den commissaris wordt behandeld op een manier alsof het een eer voor de politie is, dat hij haar een bezoek brengt. Dat gevoel heb ik gehad.

Nauwelijks waren wij voor den commissaris gebracht of hij liet de boeien los maken en hielp zelf de vrouw bevrijden.

De ambtenaar legde een groote verlegenheid aan den dag, stelde den chauffeur zonder eenig verhoor af te nemen in vrijheid, en voor hij het lokaal verliet gaf de geheimzinnige vrouw in een vreemde taal een bevel.

Ik werd verzocht even in de kamer naast zijn bureau te gaan, totdat ik geroepen zou worden.

Ik werd niet bewaakt, doch men vertrouwde op mij, dat ik niet zou ontvluchten.

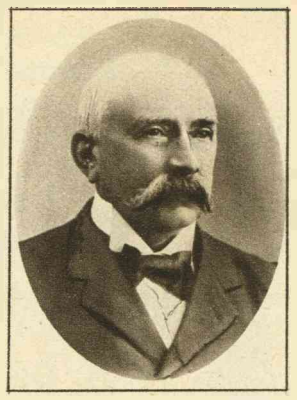
Als ik niet de striemen in mijn polsen gezien had en de napijn van de boeien voelde, zou ik gedacht hebben, dat alles een fictie geweest was.

WILLEM KNAUP. †

GEN.-MAJ. CHRISTAN. †

J. J. VAN WEEL. †

De heer WILLEM KNAUP, een der slachtoffers van het droevig ongeval op het Y te Amsterdam. De zoo jammerlijk om het leven gekomene was een zeer bekend en uitnemend tooneel-décorateur. — Dezer dagen is te Amersfoort overleden de gep. Gen.-Maj. van het O.-I. leger W. G. A. C. CHRISTAN. Bij onderscheiden wapenfeiten werd de overledene eervol vermeld, en verschillende onderscheidingen en orden vielen hem dan ook ten deel. — In den ouderdom van 70 jaar is te 's-Gravenhage overleden de heer J. J. VAN WEEL, oud-lid van het hoofdbestuur der Zeeuwsche Mij. van Landbouw en oud-lid van het Dag. Best. van het Nederl. Landbouw-Comité. De overledene was ridder in de Orde van Oranje-Nassau.

Ik had gestolen, zij was een heelster, want zij had den gestolen buit aangenomen, dat had de politie gezien, want daarop hadden ze waarschijnlijk gewacht. Maar wat was er dan toch gebeurd dat men ons meer als gasten dan als misdadigers behandelde?

Een paar minuten had ik gewacht, toen ik weer geroepen werd. De vrouw was niet meer aanwezig . . .

„Mijnheer," zeide de commissaris, „u is vrij. Het was een vergissing, wij bieden u onze verontschuldiging aan."

„Neen mijnheer, 't was geen vergissing . . . Ik heb het halssnoer gestolen. Zij heeft mij tot den misdaad gedreven en tegenover die arme Miss Branton heb ik een valsche rol gespeeld."

„Miss Branton heeft geen klagen meer, zij is voldoende schadeloos gesteld. Ik zeide dat u vrij was, maar dat is niet juist. U moet nog vanavond uit dit land vertrekken; een paar inspecteurs zullen u tot aan de grenzen vergezellen."

„Maar wat is er dan toch gebeurd . . .?" riep ik uit, terwijl ik onwillekeurig in m'n zak greep en daar den dolk voelde. Ik bracht het wapen te voorschijn en zag op het handvat den naam „Olga" gegraveerd staan, met daaronder een wapen.

„U kunt den dolk als souvenir behouden en Hare Majesteit vertrouwt er op dat u met niemand een woord over de geheele geschiedenis zult spreken."

„Hare Majesteit . . . zegt u . . . dus die vrouw was een koningin . . . ?"

„U zult er met niemand over spreken ?"

„Op mijn woord van eer niet !"

„Nu dan, mijnheer, die avontuurlijke vrouw was niemand anders dan de koningin van Utopia.

Zij komt een paar keer in het jaar hier om de stad te bezoeken."

Bij dit laatste lachte de commissaris geheimzinnig en veelbeteekenend. „En", vervolgde hij, „U kon haar schoonheid en zij den glans van den edelsteen niet weerstaan."

* * *

Toen ik een oogenblik later op straat liep met de inspecteurs, liepen de krantenjongens weer met een extra editie en schreeuwden:

„Het paarlsnoer is in de leeuwenkooi teruggevonden."

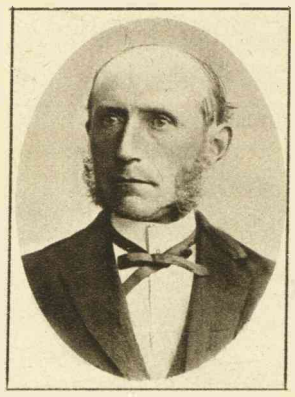

MR. H. J. JORDENS.

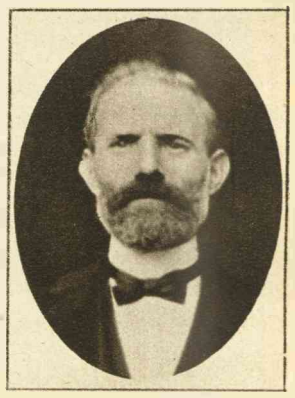

MR. A. J. M. VOS DE WAEL.

Mr. H. J. JORDENS, griffier van de Utrechtsche Arrondissementsrechtbank, vierde den 10en Juli l.l. z'n 40-jarig jubileum als zoodanig — Tot lid van Ged.-Staten werd onlangs gekozen Mr. A. J. M. VOS DE WAEL, advocaat en procureur te Zwolle. De gekozene is tevens lid der Gemeenteraad aldaar.

W. GORLÉE.

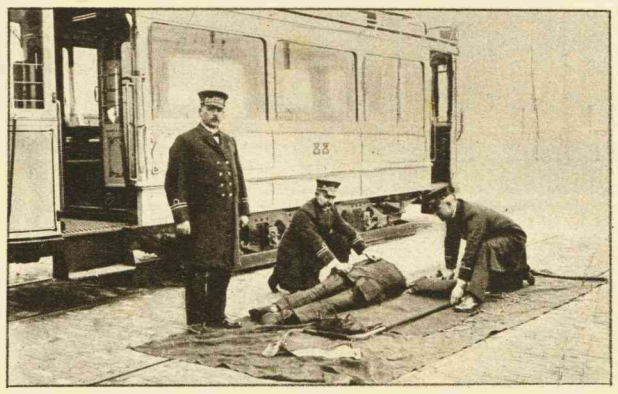

JAC. V. D. LINDEN.

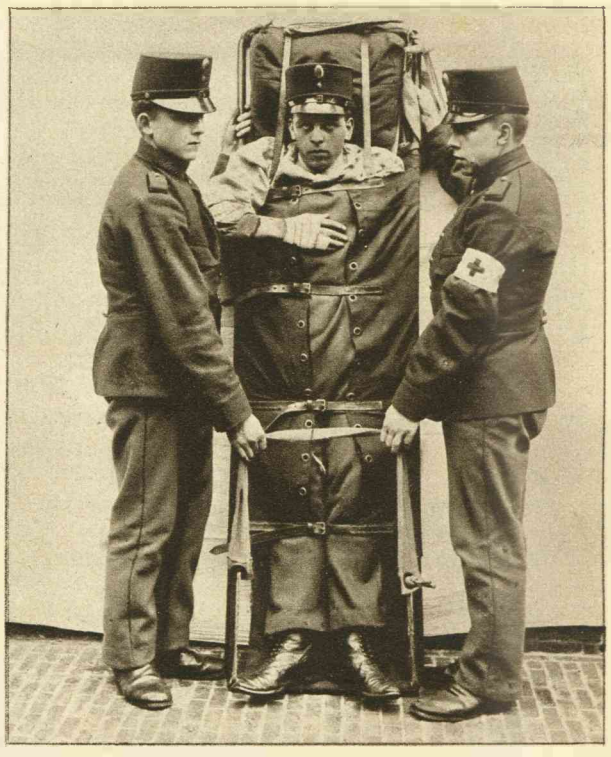
De Heer GORLÉE herdacht onlangs den dag, waarop hij voor 40 jaar in dienst trad bij de fa. Sisselaar, Stalhouderij te Amsterdam. — 5 Aug. a. s. hoopt de Heer JAC. v. d. LINDEN den dag te herdenken, waarop hij 40 jaar geleden in betrekking kwam bij de firma H. J. J. Labrée, Boekbinderij te Leiden.

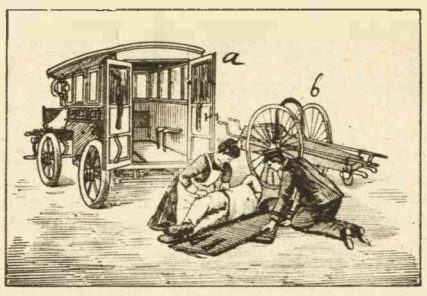

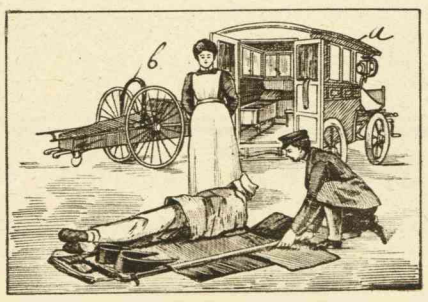
Op alle slagvelden in gebruik: het raderraam-De Mooy

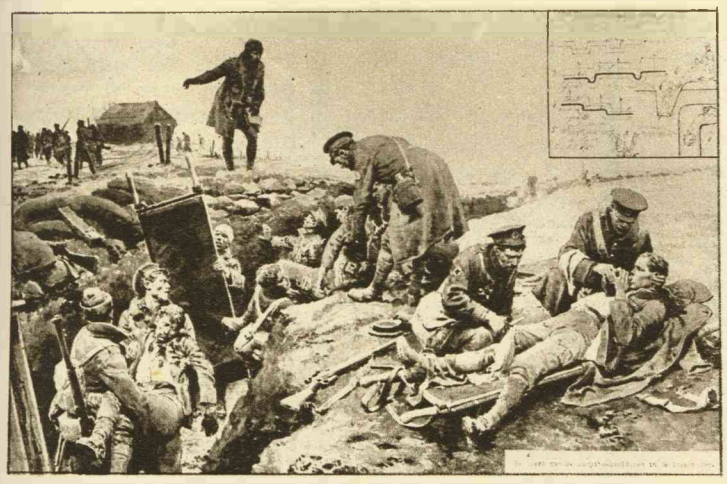
De uitvinding van den gep. Generaal-Majoor bij den Geneeskundigen Dienst der Landmacht, Dr. de Mooy, is een weldaad voor de lijdende menschheid. De heer De Mooy, ofschoon twee en tachtig jaar oud arbeidt onvermoeid en met jeugdigen ijver aan verschillende andere vernuftige uitvindingen ten bate van gewonden en zieken. Hij doet dit zonder er eenig persoonlijk voordeel van te verwachten; op geen zijner vindingen heeft hij patent genomen. Zij zijn dan ook publiek eigendom en Dr. de Mooy wil niets liever dan de prijzen er van zooveel mogelijk te drukken. Over de geheele wereld is zijn werk bekend; zijn raderraam is op het oogenblik op alle Europeesche slagvelden in gebruik, en telkens ziet men het in buitenlandsche tijdschriften onder allerlei vormen afgebeeld. Van allerlei officieele personen ontvangt de kundige uitvinder betuigingen van dank en lof, en het is daartegenover wel merkwaardig, dat de erkenning van zijn groote verdiensten voor het gewondenvervoer in Nederland slechts zeer langzaam heeft plaats gehad. Hij stoort zich daaraan evenwel weinig en zegt dat de tegenwerking die hij van binnenlandsche collega's ondervond, hem de heilzaamste prikkel is geweest tot grootere krachtsinspanning. De wetenschap dat, gelijk een bekend Haagsch chirurg het uitdrukte, sedert Dr. de Mooy's uitvinding van het ziekenraam, niet langer een groot deel der patiënten „verknoeid" in het hospitaal aankomt, is zijn grootste voldoening. Dr. de Mooy, die zoo bij uitstek werkzaam is op humanitair gebied, heeft zijn roeping misschien daarom zoo scherp en geestdriftig gevoeld, wijl hij de ellende en het jammer van het slagveld van nabij heeft meegemaakt; hij was namelijk langen tijd in Indischen dienst. Dat hij die dienstjaren als onverschrokken soldaat vervulde, bewijst het eereteeken der Militaire Willemsorde, dat zijn borst siert.

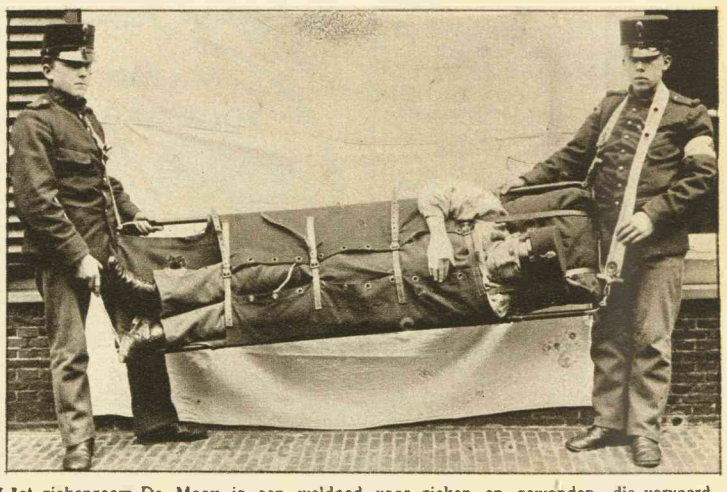

Met het raam-De Mooy kan de gewonde of zieke, waar hij zich ook bevindt, als het ware „opgeschept" worden. Geldt het een besmettelijke ziekte, dan kan de lijder zichzelf op het raam wentelen en behoeft hij dus niet met de handen aangeraakt te worden. In elk ander geval kunnen twee personen hem gemakkelijk op zijn plaats brengen en aan het raam bevestigen, dat op een raderbaar geplaatst en weggereden wordt.

Op bovenstaande afbeelding ziet men dat de oude brancards *in* de loopgraven onbruikbaar zijn. Zij nemen te veel plaats in en blijven in nauwe doorgangen steken. Meestal wordt dan ook de brancard op de borstwering geplaatst, waar hij natuurlijk slecht gedekt is; de gewonden moeten dan door twee man er heen gedragen worden. Welk een verschrikkelijke marteling, wanneer iemand met een been- of armbreuk, een ingedrukte borstkas of een gebroken rib, vervoerd wordt als op dit plaatje aangegeven! Natuurlijk verergert die wijze van dragen zijn toestand bovendien niet zelden, zoodat in zulk een geval het middel inderdaad erger dan de kwaal kan genoemd worden.

Het ziekenraam-De Mooy is een weldaad voor zieken en gewonden, die vervoerd moeten worden. Zij kunnen er mee langs de steilste trappen en door de nauwste gangen vervoerd worden. De patiënt wordt door een even vernuftige als eenvoudige inrichting zoo op het raam bevestigd, dat zijn lichaam overal gesteund wordt en hij dus is alle houdingen rusten kan. Ligt het ziekenraam eenmaal op 't raderstel, dan is dus, in plaats van de verouderde raderbrancard, het moderne raderraam ontstaan, door één man gemakkelijk over elk terrein voort te bewegen. Op een onzer afbeeldingen ziet men het raam door het nauwe mangat van een onderzeeër steken.